

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 105

гр. Варна, 11.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20233100500052 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Е. И. У. срещу Решение № 3151 от 20.10.2022г. по гр.д. № 10450/2022г. по описа на ВРС, 40-ти състав, с което по предявения от С. Г. У. иск **на основание чл. 49, ал. 1 и чл. 56, ал. 1 от СК** е допуснат развод и прекратен поради дълбоко и непоправимо разстройство, сключеният на 22.09.1990г. граждански брак между С. Г. У. с ЕГН ***** и Е. И. У. с ЕГН *****, за който е съставен акт с № 134/22.09.1990г. на гр. Щербинка, Подолски район, Московска област, като ползването на семейното жилище представляващо обединени в едно апартаменти № 38 и № 39, находящи се на адрес: гр. Варна, ул. „Любен Каравелов“ № 3, вх. Б, ет. 7 е предоставено на С. Г. У. с ЕГН *****.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност на решението, като постановено в противоречие на материалния закон и процесуалните правила. Оплакванията са обосновани със съображения, че правният извод за настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брака не е основано на конкретни факти, освен на приетия, че съпрузите не живеят заедно от 2017г. Сам по себе си той не може да обуслови извод, че е налице дълбоко и непоправимо разстройство на брака, че отношенията между съпрузите са толкова разстроени, че бракът е лишен от дължимото съдържание. В решението си ВРС не е обсъдил показанията на разпитаните свидетели, които са противоречиви. От друга страна в мотивите на решението липсва задълбочен анализ на отношенията между съпрузите, не е установено по безспорен начин наличието на фактите от живота на съпрузите, сочени от ищеца и съставляващи основание на иска за развод. Същевременно в частта, с която е предоставено ползването на семейното жилище,

представляващо обединени апартаменти № 38 и № 39, първоинстанционният съд е излязъл извън предмета на делото, доколкото искането на ищеца се свежда до предоставяне ползването само на ап. № 38. Установено е по делото, че двата апартамента представляват отделни самостоятелни обекти, но фактически са обединени в едно жилище, като са премахнати преградните стени. Безспорно е установено също, че към момента и двата обединени в един апартаменти се ползват единствено от ищеца. В нарушение на съдопроизводствените правила ВРС е оставил без уважение направеното в тази връзка искане за допускане на СТЕ, която да даде заключение за възможностите за отделно ползване на семейното жилище, с оглед разпределение на ползването му в ущърб на ответницата. Последната не следва да доказва специфична жилищна нужда, за да ѝ бъде предоставена частта от семейното жилище, съответстваща на ап. 39, поради което изводите на съда в тази насока са несъстоятелни. Отправила искане поради всичко изложено обжалваното решение да се отмени, като вместо него се постанови друго, с което искът да се отхвърли като неоснователен. Евентуално, да се постанови разпределение на ползването на семейното жилище между двамата съпрузи, така че на ищеца да бъде предоставено ползването на ап. № 38, а на ответницата – на ап. № 39.

В отговор на жалбата, С. Г. У. оспорва доводите в нея като поддържа други, с които обосновава правилност и обоснованост на решението. Позовава се на недопустимост на въззивната жалба в частта ѝ насочена срещу решението на ВРС по иска с правно основание чл. 49, ал. 1 от СК поради приложението на чл. 325 от ГПК. Произнасянето по въпроса за вината не е предмет на делото, поради което решението за допускане на развода е влязло в законна сила. Евентуално поддържа правилност на изводите, че разстройството на брака е плод на емоционалното и физическо отчуждение между съпрузите, вследствие заболяванията на ищеца и отношението на съпругата към общото на страните дете, довело до окончателната фактическа раздяла настъпила между страните по усмотрение на съпругата, считано от 2017г. По делото не е установена важна причина, налагаща съпрузите да живеят разделено в противовес с правилото на чл. 15 от СК; общуването между тях е само и единствено по повод търговските им отношения, а не и семейните, поради което е установено, че между съпрузите липсва взаимност, уважение, доверие и другарски отношения, каквито изисква чл. 14 от СК. Посочва, че ако бракът е безполезен от гледна точка на обществото, съпрузите и децата, неговото изкуствено запазване е ненужно. По частна тъжба на въззивницата е образувано НЧХД № 4652/2022г. по описа на ВРС за причинени на същата телесни увреждания от въззиваемия на 19.08.2022г. Този нов факт е показателен, че бракът между страните е лишен от необходимото съдържание и е непригоден да изпълнява присъщата му социална функция, а запазването му е лишено от смисъл. Правилно от друга страна е прието в обжалваното решение, че фактическата раздяла между страните датира от повече от 5 години, като съпругата е напуснала семейното жилище и живее в друго жилище на страните в същата сграда. Семейното жилище представлява обединени два апартамента №№ 38 и 39 – намира се на два етажа и

функционално е обединено в едно жилище, т.е. функционално и технически е изградено по такъв начин, че разделянето му на две жилища би довело до значителни разходи, които са неоправдани, тъй като не се търси задоволяване на жилищна нужда. Ответницата не е направила искане за предоставяне ползването на семейното жилище, нито за неговото разпределение, като съдът не е натоварен с произнасяне по такова искане. Отправя въз основа на изложеното искане обжалваното решение да се потвърди.

На основание чл. 267, ал. 1 от ГПК при служебна проверка съдът констатира, че жалбата е допустима. Депозирана е от активно легитимирана страна по делото, имащи правен интерес от обжалването, в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК и отговаря на съществените изисквания за редовност по чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

Във въззивната жалба е обективизирано доказателствено искане за допускане на СТЕ със задача на вещото лице след оглед на място и запознаване с одобрените архитектурни проекти да даде заключение дали е възможно самостоятелното ползване на апартаменти №№ 38 и 39 в гр. Варна на ул. „Любен Каравелов“ № 3, вх. Б, ет. 7 като отделни обекти. Относителността на искането е оспорена в отговора на въззивната жалба.

В отговора на жалбата е обективизирано искане за приемане като писмени доказателства по делото за нововъзникнали факти в отношенията между страните – призовка за подсъдим; частна тъжба на Е. У. и Разпореждане от 07.12.2022г. по НЧХД № 4652/2022г. на ВКС.

За да се произнесе по доказателствените искания обективизирани в жалбата и в отговора на въззивната жалба, съдът съобрази следното: в случаите, при които от брака няма ненавършили пълнолетие деца, какъвто е и разглежданият, съдът не е длъжен да се произнесе служебно за ползването на семейното жилище и се прилагат правилата на общия исков процес /арг. от чл. 322, ал. 2 от ГПК/. Според тях с такова искане съдът може да бъде сезиран с исковата молба или съответно с отговора на исковата молба, но не и след приключване на съдебното дирене – при устните състезания. Служебно задължение на съда е да следи за надлежното предявяване на искането за предоставяне ползването на семейното жилище, когато от брака няма ненавършили пълнолетие деца. Искането в този смисъл следва да бъде въведено от ищеца с исковата молба, а от ответника може да бъде предявено с отговора на исковата молба или с насрещен иск. В случая, искане за предоставяне ползването на семейното жилище от страна на ответницата не е въведено като предмет на делото по допустимия процесуален ред, поради което поддържаните в жалбата правни доводи по въпроса за ползването на семейното жилище съдът приема като изразено становище по искането на ищеца. Доколкото между страните не е налице спор с оглед признанието и в отговора на исковата молба по въпроса за семейното жилище – състоящо се от помещенията в обединени апартаменти №№ 38 и 39 в гр. Варна на ул. „Любен Каравелов“ № 3, вх. Б, ет. 8, които се ползвали от съпрузите винаги по този начин до фактическата им раздяла през 2017г., което е придобито от тях в режим на СИО, както и че апартаменти № 38 и № 39 по отделно съставляват самостоятелни обекти на правото на

собственост, то искането за ангажиране на специални знания по делото с оглед изследване на възможността за ползване на семейното жилище като отделни самостоятелни обекти е неотносимо по делото. Доказателственото искане в този смисъл следва да се остави без уважение.

От друга страна представените с отговора на жалбата писмени доказателства съставляват допустими по смисъла на чл. 266, ал. 2, т. 2 от ГПК и относими към предмета на разрешаване доказателства, които следва да се допуснат до приемане след становище на въззивницата по искането.

Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **07.02.2023г. от 09:30 часа**, за която дата и час да се призват страните по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ на основание чл. 195, ал. 1 от ГПК доказателственото искане обективизирано във въззивната жалба за допускане на СТЕ със задача на вещото лице след оглед на място и запознаване с одобрените архитектурни проекти да даде заключение дали е възможно самостоятелното ползване на апартаменти №№ 38 и 39 в гр. Варна на ул. „Любен Каравелов“ № 3, вх. Б, ет. 7 като отделни обекти.

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на въззивницата в срок до съдебно заседание да изрази становище по представените с отговора на въззивната жалба писмени доказателства: призовка за подсъдим; частна тъжба на Е. У. и Разпореждане от 07.12.2022г. по НЧХД № 4652/2022г. на ВКС.

УКАЗВА на въззиваемия и му предоставя възможност в **3 дневен срок** от съобщението за настоящото определение, с писмена молба, с препис за другата страна да уточни и презцизира фактическите си твърдения, както следва:

- кога и на какво основание, в какъв режим и от кое лице е придобито правото на собственост по отношение на семейното жилище на съпрузите;
- кога и по какъв начин е осъществено обединяването на ап. №№ 38 и 39, като посочи от който момент и кога семейното жилище е обособено по начин, който се е ползвал от съпрузите към момента на фактическата раздяла между тях;
- въз основа на какви административни актове, на кои органи е осъществено обединението и чрез какви конкретни фактически действия е реализирано то;
- да опише семейното жилище по площ, брой, вид и разположение на помещенията в него, както и посочи помещенията, които се ползват самостоятелно от пълнолетния низходящ на съпрузите, които не съставляват част от семейното жилище;
- да посочи колко жилищни имоти притежават съпрузите, придобити от тях в режим на СИО и колко – в индивидуална собственост, като опише същите по вид и площ;
- да представи в оригинал свидетелството за сключен граждански брак.

НАПЪТВА на основание чл. 273 вр. чл. 321, ал. 2 от ГПК страните към медиация или към постигане на споразумение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____